

เทศน์เช้า วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ วันนี้วันพระ วันพระ วันพระเป็นวันทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลของเราให้หัวใจของเรา หัวใจของเรามันต้องการสัจจะต้องการความจริง แล้วในโลกนี้มันมีแต่ความจอมปลอม ความจอมปลอมคือมันเป็นของชั่วคราวไง ของชั่วคราว ถ้าความจอมปลอม เราต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัยเก็บไว้รักษาไว้มันเสื่อมสภาพไปทั้งนั้นนะ แต่คนถ้ามันมีศรีสุখনะ สิ่งนั้นเป็นไปตามสัจจะความจริง เป็นสัจจะความจริง เห็นไหม

ที่ไหนมีน้ำ ที่นั่นมีชีวิต ปลา มันต้องอยู่กับน้ำ เวลาปลาอยู่กับน้ำ ปลาแต่ละชนิดมันต้องอาศัยน้ำแต่ละชนิด น้ำกร่อย น้ำจืด น้ำเค็ม นี่ปลาแต่ละชนิด ถ้าปลาแต่ละชนิดมันอ่อนไหว มันอยู่สภาวะแบบนั้นมันคือธรรมชาติของมัน ธรรมชาติของปลา เวลาฝนตกใหม่ๆ น้ำใหม่ พอน้ำใหม่ ปลา มันสดชื่นมาก ปลา มันพยายามกระเสือกกระสนไปหาน้ำใหม่นั้น สิ่งทีหาน้ำใหม่นั้น เวลา มันแห้งมันแล้ง ปลาต้องกระเสือกกระสนทั้งนั้นนะ

ชีวิตของเรา ก็เหมือนกัน ถ้าชีวิตของเรา คุณติ ศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา ถ้าศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา สังคมร่มเย็นเป็นสุขใจ ถ้าสังคมร่มเย็นเป็นสุข เพราะอะไร เพราะจิตใจของคนที่มีคุณธรรม ถ้าจิตใจคนที่มีคุณธรรมนะ คุณติ เราเดินไปบนท้องถนนมีแต่คนมีน้ำใจ เขามีการเอื้ออาทรต่อกันนะ แล้วปลอดภัย ความปลอดภัยของเราในชีวิตมันอบอุ่นหัวใจ

เราไปทางไหนมีแต่ความหวาดระแวง ไปทางไหนมีแต่ความทุกข์ยาก เราไปอยู่ในน้ำที่มันไม่สะอาดบริสุทธิ์ มันบิบคั้นไปทั้งนั้นนะ แต่ที่นั่นมันเป็นฤดูกาล ฤดูกาล สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง มันแปรสภาพของมันอยู่ตลอดเวลา ใจนี้การแปรสภาพแบบนั้น การแปรสภาพแบบนั้นเป็นยุคเป็นคราว มันกาลเทศะ นี่กาลเทศะของสังคม เวลากาลเทศะของเราละ

ที่มันสมควรและไม่สมควร ที่มันสมควร ที่สมควรทำสิ่งใดแล้วมันก็ถึงงามไปทั้งนั้นนะ ที่ไม่สมควร แม้แต่เรามีความคิดที่ดีๆ แต่ที่ไม่สมควรเราไปแสดงออก คนที่มีปัญหาเขาบอกเขามีความคิดที่ดี แต่ความคิดของเขามันล้าหน้าสังคมไป พอล้าหน้าสังคมไป สังคมรับสิ่งนั้นไม่ได้

สังคัมรับสิ่งนั้นไม่ได้เพราะความคิดเขาล้ำหน้าไป ความคิดเขาคิดว่าสังคัมนั้นอีก นี่ไง ถ้าความคิดเราล้ำหน้าไป จิตใจเราเป็นธรรมดา กาลเทศะมันยังไม่ถึงเวลา เราแสดงสิ่งใดไป เราเป็นคนที่เขา มองเป็นสัตว์ประหลาด มันเป็นความแปลกประหลาดเลย แต่สังคัมมันก็หมูนของมันไป เวลาถึงคราวถึงกาลของมัน มันต้องยกระดับของมันขึ้นไปเป็นสภาวะแบบนั้น

ในทางเศรษฐกิจเขาดูประเทศที่พัฒนาแล้ว ประเทศที่พัฒนาแล้วพัฒนามาก็ปี ประเทศที่ยังไม่พัฒนาล้าหลัง ๒๐ ปี ๓๐ ปี เขายังยกระดับสิ่งนั้นขึ้นมา นี่เป็นภาคของเศรษฐกิจนะ สังคัมก็เหมือนกัน แล้วสภาวะของหัวใจของเราละ

คนที่มีคุณธรรม คนที่หัวใจที่เป็นธรรมดา มันอยู่ที่ไหนมันก็เป็นธรรมนะ ตกทุกข์ได้ยากอย่างไรจิตใจก็เป็นธรรม เราเคยดูทางโลกๆ ผู้ดีตกยากๆ เขาเป็นผู้ดี เขาเคยมีทรัพย์สินสมบัติของเขา เวลาเขาตกยากขึ้นมา ผู้ที่ตกยาก ผู้ที่ตกยากเขามีนิสัยของผู้ดีนะ เขามีกิริยาของเขาอยู่ประจำนิสัยของเขา แต่เวลาเขาตกยาก เขาตกยากของเขา เขาตกยากมันก็เป็นเวรเป็นกรรมทั้งนั้น

จิตใจของเราก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจที่มันมีคุณธรรมในหัวใจ สิ่งใดก็แล้วแต่มันเป็นจริตนิสัยประจำหัวใจนั้น ถ้าเป็นจริตนิสัยประจำหัวใจนั้น ฟังธรรมดา เพื่อเหตุนี้ เหตุนี้เพราะอะไร เพราะจิตใจของเรามันมีโอกาส จิตใจของเรามันมีความปรารถนานะ

เวลาความปรารถนา คุณดี คนทำคุณงามความดีมากขนาดไหน เวลาพระโพธิสัตว์ๆ พระโพธิสัตว์สละชีวิตแล้วสละชีวิตเล่าณะ ไปอ่านในพระไตรปิฎกสิ พระโพธิสัตว์เสวยภพเสวยชาติมา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ท่านสละชีวิตของท่านแล้วสละชีวิตของท่านอีก แม้แต่เป็นสัตว์ก็สละชีวิตของความ เป็นสัตว์นั้นเพื่อให้เนื้อเป็นอาหารของคนอื่น ทำไมมันคิดอย่างนั้นละ ทำไมเขามีความคิดอย่างนั้น เขามีความคิดอย่างนั้น ทำไมเขาต้องเสียสละชีวิตของเขาเพื่ออะไรละ ก็เพื่อคุณธรรมในใจของเขาไง เห็นไหม การเสียสละอย่างนั้นมันทำให้จิตใจสูงขึ้น

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้ธรรม บารมี ๑๐ ทัศ ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี บารมีมันเต็มของมันอย่างนั้นมันถึงไม่หวั่นไหว ไม่อ่อนไหว จิตใจไม่อ่อนไหวนะ แต่ของเรามันมีความคิดคืออย่างหนึ่ง แต่มันก็มีความคิดเลวอย่างหนึ่ง มีความคิดขัดแย้งในใจอย่างหนึ่ง มันไปไม่รอดหรอก มันทำอะไรมันก็ครึ่งๆ กลางๆ

คูลี เวล่านักปฏิบัติขึ้นมา มรรค ๘ ศีล สมาธิ ปัญญา พอศีล สมาธิ ปัญญา พิจารณาแล้ว มันต้องสมคูลของมัน เวลาสมคูลของมัน ถ้าสิ่งใดมีน้ำหนักมากเกินไป มันเอียงกระเท่เร่ เทวเม ภิกขเว ทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ มันดึงไปทางสองส่วนนั้นนะ มันไม่ลงมัชฌิมาปฏิปทา มันไม่ลงสู่ความเป็นจริงอันนั้น ถ้าลงสู่ความเป็นจริงอันนี้มันก็ต้องมีอำนาจวาสนาบารมีอันนี้มา บารมี ๑๐ ทศๆ นี่ไง มันไม่หนักไปทางใดทางหนึ่ง

เวลามันไม่หนักไปทางใดทางหนึ่ง แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ที่ท่านสั่งสอนเรา คนเรามันมีจริตนิสัย มันหนักไปทางใดทางหนึ่ง เวลาสังขารจิต พุทธจิต พุทธจิตคือ ผู้ที่มีปัญญา ถ้าจริตนิสัยมันแตกต่างกันไป จะเริ่มต้นอย่างไร เริ่มต้นอย่างไร ถ้ามันเป็นสังขารจิตนะ ทำสิ่งใดมันมีแต่ความสุข มีความสงบ มันมีศรัทธา ศรัทธาทำอะไรก็ได้ ศรัทธาทำอะไรก็ได้ แต่ศรัทธา ถ้าศรัทธาแล้วถ้ามันเกิดปัญญาละ

เวลาศรัทธา เราถือศีล ถือศีลก็ต้องมีปัญญา เราต้องแยกแยะว่าอะไรสมควรและไม่สมควร อะไรควรทำไม่ควรทำ ในสังคมที่มันเป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้ เวลาถือศีลก็ต้องมีปัญญา ระดับของภวานามันต้องมีปัญญามากขึ้น แล้วพอไปเกิดภวานามยปัญญา ภวานามยปัญญานี้มันได้การขบขัน มันได้ขบขันจากสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิมันมีกำลังของมันไง ถ้ากำลังของมัน คนมีกำลัง คนมีกำลังมาก เขาเรียกพันธุ์กล้าเนื้อ ใจพวกใช้กำลังๆ ใช้กำลังเขาใช้กำลังของเขาไป กำลังอย่างนั้นกำลังแล้วมีปัญญาใหม่

เวลาคนมีปัญญาๆ ปัญญาที่ร่างกายอ่อนแอ ร่างกายอ่อนแอเวลาเขาใช้ทำอะไรเขาก็เจ็บ ไข้ได้ป่วยของเขา เขาก็ไม่มีความสุขความสงบทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามันเป็นความพอดีๆ มันก็เป็นยุคเป็นคราว เป็นยุคเป็นคราวคือจริตนิสัย

จิตของคน สังขารจิต สังขารจิตเขาใช้สติปัญญา เขาใช้ความศรัทธาของเขา มีคำบริกรรมของเขา ให้จิตของเขามีกำลัง เขาต้องฝึกหัดๆ ของเขา เวลาสติปัญญา ๔ พิจารณากาย พิจารณาใจ พอเห็นกายมันแปรสภาพของมันไปมันเกิดปัญญา เวลากายแปรสภาพไป แต่ในปัจจุบันนี้ปัญญามันอ่อนไหว ปัญญาเรามันไม่มีฐาน มันเป็นอุปาทานทั้งนั้นนะ มันสร้างภาพ เราคิดได้

ทำไมคนไปคิดเรื่องกายไม่ได้ ทำไมคนคิดเรื่องธรรมไม่ได้ มันคิดได้ทั้งนั้นนะ แต่มันคิดได้มันก็เป็นจินตนาการไง เพราะอะไร เพราะมันไม่มีกำลังพอ ไม่มีสติปัญญาพอ หลักเกณฑ์มัน

ไม่พอ ถ้าหลักเกณฑ์มันไม่พอก็ต้องทำสมาธิมากขึ้น ต้องทำให้จิตใจมีกำลังมากขึ้น มีกำลังมากขึ้น ปัญญามันก็เข้มแข็งขึ้น มันก็มีคุณค่าขึ้น นี่พูดถึงว่าถ้าเป็นสัทธาจริต

ถ้าพุทธรจริต ผู้ที่ปัญญามากๆ ทำสิ่งใดก็ไม่ได้ เรามีปัญญาหลายๆ ถ้ามีปัญญามากอย่างไร มันก็ต้องใช้ปัญญา ใช้ปัญญารักษาความคิด ใช้ปัญญารักษาหัวใจไม่ให้มันออกไปแสวงหาสิ่งใด ใช้ปัญญาไม่ให้มันไปกว้านเอาสิ่งน้ำเสียมันไม่ใช้น้ำที่สะอาด มันไม่ใช้น้ำที่จำเป็น ปลาต้องอยู่กับน้ำๆ แต่น้ำถ้าเป็นน้ำใหม่ น้ำใหม่ กลิ่นของมันน้ำใหม่มันมา มันพาเอากลิ่นของมันมาอะไรมา ตื่นไปกับมัน เห็นใหม่

เวลาน้ำ มันคุ้นชินของมัน น้ำกักน้ำขังไว้ เดียวมันก็เสีย พอน้ำเสียขึ้นมา อยู่ก็ไม่ได้อีก นี่ไง ถ้ามีปัญญาๆ มันต้องคัดแยกอย่างนี้ เวลาน้ำใหม่มา เราก็อาศัยสิ่งนั้นมันเป็นเครื่องอาศัย เป็นเครื่องอาศัยนะ มันได้ถ่ายเทแล้วละ เราจะได้ความสดชื่นแล้วละ ถ้าน้ำกักขังไว้ น้ำจะเสียหายเสียหายเพราะอะไร เพราะว่ามันไม่ถ่ายเท มันไม่ถ่ายเทเดี๋ยวมันก็เสีย ถ้าน้ำเสีย แล้วเรายู่กับน้ำอย่างไร ปัญญามันแยกมันแยกของมัน คืออารมณ์ของเราที่แหละ สิ่งที่มีมันตื่นตื่นกับของใหม่ สิ่งที่มีมันหมักหมมในหัวใจ สิ่งต่างๆ เราก็แยกแยกของเรา เราใช้ปัญญา

ถ้าปัญญาควบคุม ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาทำใจเราให้สงบเข้ามา ทำใจเราปล่อยวาง ปล่อยวางสิ่งนั้นเข้ามา อยู่กับน้ำ อาศัยน้ำ แต่ไม่ใช่เรา นี่ก็เหมือนกัน ความรู้สึกนึกคิดของเราอยู่กับเรา แต่ไม่ใช่เรา สิ่งใดมันเกิดขึ้นไม่ใช่เรา แล้วเรามันตรงไหนละ อะไรเป็นเรา ใอนั้นก็ไม่ใช่เรา ใอนี้ก็ไม่ใช่เรา แล้วเราเป็นอย่างไร ไม่ใช่เรา ไม่ใช่สิ่งใดเลย ก็เลยเหลวไหลไปเลย หย่าเปไปเลย ทำสิ่งใดก็อยู่เหนือกฎกติกาทั้งสิ้น กลายเป็นคนพิเศษไปเลย ใอนั้นมันก็...

ทางสองส่วนที่เธอไม่ควรเสพ คนพิเศษต้องอยู่ในกฎกติกาดี คนที่พิเศษ คุณติ กฎหมาย ไครละเมิดกฎหมาย คนนั้นผิดกฎหมาย แต่เราไม่ได้ละเมิดกฎหมาย กฎหมายบังคับใช้คนทุกคน เราก็เป็นคนดี เราก็อยู่ใต้กฎหมายนั้น แล้วเราก็ไม่ทำอะไรให้มันล่วงกฎหมายนั้น เราจะมี ความผิดอะไรละ

นี่ไง เราเป็นคนดีเราก็ต้องอยู่ใต้กฎหมายนั้น ถ้าเป็นคนดีก็อยู่ในกฎกติกานั้น ถ้าอยู่ในกฎกติกานั้น เราไม่ใช่คนพิเศษ มีอะไรก็ต้องพิเศษกว่าเขา มีอะไรก็ต้องยอมเขาไปทั่วเพื่อจะให้เป็นคนพิเศษ พิเศษตรงไหนละ มีอะไรพิเศษ

นี่ไง ถ้าเรามีสติปัญญา มันจะมีสติปัญญาเข้ามา ไม่ให้หัวใจมันไปคว้าเอาสิ่งที่กิเลส
ค้นหาความทะยานอยากเข้ามา น้ำก็กักขังแล้วละ น้ำไม่มีการถ่ายเทแล้วละ ถ้าไม่มีการถ่ายเทเดียว
ก็เน่าเสีย นี่ก็เหมือนกัน ยึดมั่นตัวตนของตน ยึดมั่นว่าฉันมีความรู้ ยึดมั่นว่าเก่ง นี่น้ำก็เสียแล้ว
เดี๋ยวมันก็เสีย พอน้ำเสีย

ปลาอยู่กับน้ำ น้ำไม่ใช่เรา แต่เราต้องอาศัยมันอยู่ นี่ก็เหมือนกัน ในสังคม ความรู้สึกนึก
คิดไม่ใช่เรา แต่ก็ต้องอาศัยสิ่งนี้เพราะมันการสื่อสารกัน มนุษย์เป็นสัตว์สังคม มนุษย์อยู่คนเดียว
ไม่ได้ ถ้ามนุษย์อยู่คนเดียวไม่ได้ มันจะอาศัยพึ่งพาอะไรกัน ถ้าการอาศัยพึ่งพาอะไรกันมี
สติปัญญารักษาหัวใจเราไหม ถ้ารักษาหัวใจเราได้ ถ้ารักษาหัวใจเราได้ เราอยู่สังคมได้สบายเลย

แต่ถ้ามันรักษาหัวใจเราไม่ได้ละ ในหัวใจของเรามันว่าแห้ว ในหัวใจของเรามันคิดรน
สังคมเดือดร้อนแน่ๆ สังคมจะเดือดร้อนเพราะใจดวงนี้ ใจดวงนี้มันต้องแสวงหา ใจดวงนี้มัน
เหยียบย่ำเขาไป ใจดวงนี้มันต้องเป็นคนพิเศษ จะต้องเหยียบย่ำเขาไปทั่ว ถ้าเรารักษาใจเราได้ เรา
ดูแลหัวใจของเราได้ มันจะมีความสุขความสงบในหัวใจของเรา

ถ้าในหัวใจของเรา ในเมื่อมันมีความสุขในตัวของมันเองแล้วมันจะไปเหยียบย่ำใคร มัน
มีแต่ความเมตตาทั้งนั้นนะ มีแต่ความเมตตา คุณิ ของตกหล่นที่ไหน มันเจอ มันจะไปคืนเจ้าของ
หมดแหละ เพราะมันเป็นของของเขา เพราะจิตใจมันสูงส่งไง แล้วสังคมอย่างนี้มันจะไว้วางใจ
กันได้ไหม น้ำจะดีขึ้นไหม น้ำดีขึ้น สังคมมันดีขึ้น ทุกอย่างดีขึ้น สมณะชิพราหณ์มีความสุขมี
ความสงบ สังคมก็ร่มเย็นเป็นสุข นี่วันพระๆ

สิ่งที่มีคุณค่าที่สุดมีคุณค่าในหัวใจนี้ มีคุณค่าที่ความรู้สึกนึกคิดนี้ ใจแก้วแหวนเงินทอง
มันมาทีหลัง ใจปัจจัยเครื่องอาศัยก็มาทีหลัง ถ้าหัวใจของคนที่ยึดมั่นดีแล้ว สิ่งที่ยึดอาศัยมันมา
ทั้งนั้นนะ แต่ถ้าหัวใจคนมันเห็นแก่ตัว มันมีมากน้อยขนาดไหน มันไม่เป็นประโยชน์กับใครเลย
เพราะคนคนนั้นก็ใช้แค่นั้นนะ แต่มันก็กักตุนไว้จนไม่มีประโยชน์กับมันเองไง เพราะมันใช้อยู่แค่นี้
แล้วที่มันเหลือไว้มันกักตุนไว้ทำไม มันไม่เป็นประโยชน์

แต่ถ้ามันสละออกไปมันก็เป็นประโยชน์ สละออกไปก็เป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์
หมดเลย ถ้ามันเป็นประโยชน์กับหัวใจดวงนั้นไง แต่ถ้าหัวใจดวงนั้นมันไม่เป็นประโยชน์ ก็ว่ามัน
จะเอาไว้มากน้อยแค่ไหนมันก็ใช้เท่าที่จะใช้ได้ละ มนุษย์คนหนึ่ง มนุษย์คนหนึ่งก็ใช้ปัจจัย ๔

เหมือนกัน จะโลกมากขนาดไหนก็ใช้เท่านั้นนะ แต่มันโลกมากเอาไว้มันไม่ถ่ายเท มันจะเสียหาย มันจะน้ำเสียนั่นนะ

มันไม่ใช่เราๆ แต่มันจะทับบมเรา ไม่ใช่เราๆ เพราะใครเป็นคนทำละ ไม่ใช่เราๆ ก็เราเป็นคนทำ เราเป็นคนกักตุน เราเป็นคนแสวงหา เราเป็นคนทำทั้งนั้นนะ แล้วเวลารามาวัด เรามาเสียดลละ ใครเป็นคนเสียดลละละ ก็เราเป็นคนเสียดลละไง เราเป็นคนทำไง เราไง แล้วบอกว่่าน้ำไม่ใช่เรา แล้วเราอยู่ไหน เราอยู่ไหน

ก็เราเป็นคนเสียดลละนี่ไง เราก็คือจิตเราไง เราก็คือหัวใจเรานี้ไง คือตัวตนของเราไง แต่เรายังไม่รู้จักเราไง ถ้าเราไม่รู้จักเรา ก็ต้องให้มิตรราประทับ ถ้าเป็นเรา เราต้องมีลายเซ็นด้วยถึงจะเป็นเรา ถ้าไม่มีลายเซ็นไม่ใช่ จะเป็นเราหรือ ใอันี่เราในทางโลกนะ

แต่ถ้ามีสติปัญญาณะ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ เราพยายามค้นคว้าหาเราณะ พอจิตมันสงบเข้ามานี่มหัศจรรย์มากนะ คนที่จิตสงบมหัศจรรย์จริงๆ โอ้โฮ! ชื่อมันเป็นอย่างนี้หรือ นี่คือเราแท้ๆ หรือ

ที่ว่าเราๆ เราไม่เคยเห็นตัวเราจริงๆ เลย พ่อแม่ให้มา ได้เกิดภพชาตินี้มานะ คลอดออกมาจากท้องแม่ พอคลอดออกมาจากท้องแม่ พ่อแม่ตั้งชื่อให้ก็เป็นชื่อนั้นนะ ไม่พอใจ ไปเปลี่ยนชื่ออีก แต่ตัวตนของเราไม่เคยเห็น พ่อแม่ก็ผูกพันกันไปโดยสายบุญสายกรรมไง

แต่ถ้าจิตมันสงบเข้ามาเป็นสมาธิ สัมมาสมาธินะ นี่ตัวตนของเรา ถ้าตัวตนของเราปฏิบัติสมาธิ ปฏิบัติสมาธิเกิดในใจ ในกรรม ในน้ำคร่ำ ในโอปปาดิกะ มันเวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญชะ มันไม่เคยตาย ไม่เคยตาย แต่เพราะบุญกุศลมันถึงได้ประสบความสำเร็จในชีวิต เพราะบาปอกุศลทำให้เราต้องเจ็บช้ำน้ำใจ มันมีบุญมีบาปมาทุกคน

ทุกคนเกิดมาแล้ว ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเพราะการเวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญชะ สิ่งที่เจ็บช้ำน้ำใจแล้วร้องไห้เสียใจ น้ำตาที่เก็บไว้ มหาสมุทรสู้ไม่ได้ เพราะเราเวียนว่ายตายเกิดมาไม่มีต้นไม่มีปลายไง น้ำตาของเราเก็บไว้แต่ละภพแต่ละชาติที่มันรวมๆ ไว้ มันจะมากกว่าน้ำทะเล นี่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ไง จิตที่ไม่เคยตายๆ มันเวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญชะอย่างนั้นนะ แต่ด้วยบุญกุศลของมันเกิดมา จิตนิสัยคนไม่เหมือนกัน ความสามารถของคนไม่เหมือนกัน ไม่มีใครเหมือนกัน มัน

เหมือนกันไม่ได้ ความเหมือนกันไม่ได้ก็เพราะเหตุมันมาแตกต่างกัน เหตุคือต้นทุนมันแตกต่างกัน ความเป็นไปมันแตกต่างกัน แต่ทุกคนใจสามารถค้นคว้าหาตัวตนของตนให้ได้

ถ้าค้นหาตัวตนของตนให้ได้ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรื่องอริยสัจ อริยสัจ การพิจารณา จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจไง อริยสัจคือจิตของเราพิจารณาเข้าไปมันเข้าไปสู่อริยสัจไง อริยสัจนี้จะกลั่นกรองหัวใจดวงนี้ไง ที่ว่าตัวตนๆ ของเรา ปลาต้องอยู่กับน้ำ ใจของเราต้องอยู่กับคุณธรรม ถ้ามีคุณธรรมขึ้นมา มันพัฒนาของมันขึ้นมา มันจะส่งเสริมของมันขึ้นมาไง ถ้าจิตมันกลั่นออกมาจากอริยสัจ อริยสัจมันคืออะไรละ

ทุกข์คือความที่ทนอยู่ไม่ได้ นั่งอยู่เฉยๆ นี่แหละ อยู่ไม่ได้หรือ นอนก็ไม่ได้ สิ่งที่มีมันอยู่คงที่ไม่ได้ ทุกข์ แล้วทุกข์คืออะไรละ ทุกข์ทำไมละ ทุกข์เพราะมีต้นหาความทะยานอยากไง ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ สมุทัยอันที่อยากให้มีมันคงที่ อยากให้มีความสุข อยากให้มันเป็นไปตรงนั้นไง แล้วถ้าละมันก็เกิดนิโรธ นิโรธเกิดจากอะไร เกิดจากมรรคไง นี่ไง จิตที่มันกลั่นออกมาจากอริยสัจ แล้วอริยสัจมันอยู่ที่ไหนละ

ศึกษาธรรมะก็เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระไตรปิฎกบอกวิธีการทั้งนั้นนะ สิ่งที่จะเป็นจริงๆ เป็นจริงที่เราฝึกหัดนี้ไง เป็นจริงที่เราตั้งสตินี้ไง เป็นจริงที่วันพระวันโกนมาวัดมาวาเพื่อสร้างอำนาจวาสนาบารมีของมันไง ถ้าสร้างอำนาจวาสนาบารมีมันจะสนใจเรื่องอย่างนี้ แล้วฟังธรรมเข้าใจ

เวลาไปวัดนะ ถ่านโม ตัสสะ อ่านคัมภีร์ อู้ฮู! ฟังเทศน์ ไปวัดเวลาอาจารย์เทศน์ โอ๊ย! ไปทำอะไรนะ ไม่เห็นพูดอะไรเลย เทศน์อะไร

ก็มันฟังไม่เป็น

แต่ถ้าฟังเป็นนะ โอ๊ยโฮ! พอหลวงปู่มันท่านจะเทศน์ว่าการนะ โอ๊ยโฮ! พระนี้รำลือ พอเสียงหลวงปู่มันที่ไหน ทุกคนจะเข้าไปเก็บไปจับ เพราะอะไร เพราะคำพูดนั้นมันกลั่นออกมาจากหัวใจของหลวงปู่มัน

หัวใจของหลวงปู่มันเป็นหัวใจที่บริสุทธิ์ สิ่งที่มีมันแสดงออก จิตมันแสดงออกโดยตัวมันเองไม่ได้ มันแสดงด้วยการเคลื่อนไหว ด้วยกิริยาทางกาย ด้วยเสียง ด้วยต่างๆ นี่ไง ธรรมเคลื่อนออกมาไง นี่ไง สิ่งนี้เวลาถ้าคนฟังเป็นๆ โอ๊ยโฮ! พอหลวงปู่มันท่านจะพูดสิ่งที่เด่นที่จริง

ของท่าน ท่านพูดประจำ หลวงปู่มั่นจะพูดที่เล่นที่จริง แต่เราไม่เคยเล่นเลย เราจริงตลอด จะพูดเล่นก็จริง จะพูดจริงยิ่งจริงใหญ่ มันเป็นความจริงทั้งหมดเลย เพราะมันออกมาจากใจอันนั้น ใจจะพูดที่เล่นที่จริง เราจริงทั้งนั้น นี่คนฟังเป็นไง

ถ้าคนฟังไม่เป็นก็ไม่รู้ ไปวัดไม่เห็นทำอะไรเลย ไปถึงเห็นแต่หลวงปู่โวยวายแล้วเราก็กลับ

โวยวายเพราะมึงฟังไม่เป็นไง แต่ถ้าฟังเป็นๆ นะ นี่แหละฟังเทศน์ เทศน์มันสะท้อนหัวใจอันนี้ ถ้าหัวใจอันนี้เพื่อประโยชน์กับเรา วันพระ วันโกน วันพระเราศึกษาของเรา เราฟังของเราเพื่อประโยชน์กับหัวใจดวงนี้ เอวัง